

BESI SULIFKA

Bessenyeisek az EU parlamentben

2012. TAVASZ

Besis a CERN-ben

Másodszor is befutó
Rétfalvi Attila

DUE Sajtófesztivál

Játékajálók

Harry Potter
egy horrorfilmben?!

HORRORFILM?

Interjú

Csitzovszky Györggyel

BESI-BÁL

Diákigazgató jelöltjeink egyetértésben

KÖVESS MINKET A
facebook -on!

[facebook.com/besidok](https://www.facebook.com/besidok)

Bessenyei Emlékplakett

Nagy Lajos szobrászművész alkotása, a Bessenyei Emlékérem az idén a következő arra érdemes tanulókhoz került:

Barta Bálint 12.e, Barta Péter 12.e, Csüllög Dóra 12.d és Rétfalvi Attila 12.d.

(Következő számunkban a jellemzésükből részleteket olvashattok.)

Ebben a tanévben a kitüntetett pedagógus Háló Zita Éva tanárnő lett. Gratulálunk!

Bessenyeisek az Európai Parlamentben

A Bessenyei György Gimnázium és Kollégium 11.e osztályának angolcsoportja 2011 telén egyedülálló élmény részese lehetett. Osztályfőnökük, Juhász Miklósné vezetésével, egy Európai Unió pályázat megnyerésével lehetőséget kaptak, hogy egy teljes munkanapot tölthessenek az Európai Parlamentben, Strasbourgan, Franciaországban.

A Euroscola nap az Európai Parlament által rendszeresen megszervezett vetélkedő, ahová az Európai Unió összes tagállamából várják a pályázó csapatokat. 2011. december 16-án több mint 20 tagállam képviseltette magát, így Magyarországról a kisvárdai Besi 24 szerencsés diákja is részt vehetett az egynapos programon. A szervezők túláradó kedvességgel és lelkesedéssel fogadtak bennünket és a napunk percről percre be volt osztva. A közös reggelinél találkoztunk először a több száz velünk egyidős fiatalal, akikkel összekötött minket a közös angol és francia nyelv, és a büszke taps, országunk nevét hallva. Azt hiszem, mi, magyarok voltunk a lehangosabbak. A nap folyamán végig hihetetlenül emelkedett hangulatban voltunk, nem sokunknak adatott meg eddig ilyen távoli helyre utaznia. A francia reggeli után a délelőttöt a nagy ülésteremben töltöttük. Az ünnepélyes megnyitót követően buzgón és fontoskodva kaptuk föl a fejhallgatókat, kiválasztottuk a megfelelő tolmácsot a kezelőn (csak angol, francia és német nyelv) és komoly arccal hallgattuk az Európai Unió legfontosabb szerveinek bemutatását. Az utazást megelőző hetek egy részét az Unió történelmével kapcsolatos felkészülésre fordítottuk Juhász Miklósné angol tanárnő, Virga Gizella történelem tanárnő és Bujdosó Tamás László történelem tanár úr segítségével, így tájékozottnak mondhattuk magunkat a témában. Országonként egy ember bemutathatta iskoláját, így közü-

lünk, legjobb angolosunk, Seszták Sára kapott lehetőséget, hogy felszólaljon az Európai Parlamentben a Bessenyeiről és Kisvárdáról, Európa közepéről. Ezt követően kipróbálhattuk a szavazást, és közel egy órán keresztül szabadon kérdezhettünk a program 4 vezetőjétől az Unióról. Itt már egymás ellenére nyújtottuk a kezünket, sokunkban voltak megválaszolatlan kérdések – pár hónappal ezelőtt a senki nem gondolta közülünk, hogy ezeket a kék ülésteremben az unió illetékes vezetőinek tehetjük majd föl. Hihetetlen érzés volt. Az ebédszünet és a Euroscola kvíz kitöltése után 6 majdnem 100 fős csoportra osztottak bennünket, külön testületi üléseken kellett megvitatnunk többek között az önkéntesség, a megújuló energiák és az információszabadság téma-körét. Szóvivőt és elnököt választottunk, akik a 2 órás ülés végétel az összes „parlamenti képviselő” jelenlétében ismertették álláspontunkat, s ezeket közösen megvitattuk. A kvíz eredményének eldöntéseként pedig a 4 legjobban végzett csapat mérettetett meg, a győztesek hatalmas kupával térhettek haza. A nap lezárásaként közösen meghallgattuk az Európa-himnuszt, az országokat bemutató diákok pedig más országok zászlóját tartva vonultak végig az üléstermen. Mind azt éreztük, feladatunk van, felelősséggel tartozunk. Átláttuk, hogy lehet küldetése az embernek és aznap talán mind kicsit komolyabbak is lettünk. Ott ülhattünk, dönthettünk, kérdezhettünk, szavazhattunk, ahol az életünket alakító kérdésekről hoznak döntéseket. Ezt abban a pillanatban nem is igazán tudtunk felfogni, de utólag visszatekintve még mindig meghatódunk a tudattól, hol is járt a 11.e osztály... Az osztályunk németesei a napot strasbourgi városnézéssel töltötték Makláriné Gubik Anna tanárnő felügyeletében; mi erről lemaradtunk ugyan, de felejthetetlen élményt kaptunk helyette. Másnap közösen, németeseink kalauzolásával Bécsben a Schönbrunni kastélyt tekintettük meg, és az adventi vásár fényei között indultunk haza.

Bumberák Éva Eliza (11.e)

Interjú Osztrovszky Györgyvel

Osztrovszky Györgyi, a „bessenyeis” érettségét követően a Budapesti Műszaki Egyetem vegyészmérnöki karán, majd a dán Műszaki Egyetemen folytatta reál-irányultságú tanulmányait. Előbbit vegyészdiplomával 2007-ben, utóbbit doktori címmel végezte el ez év elején. Mozgalmas, utazásokkal és tanulással töltött éveiről, kitartásról és döntésekről kérdeztem.

1. Idén lesz érettségid tíz éves jubileuma. Milyen tagozaton, melyik tanárunk „osztályfőnöklésével” koptattad a Besi padjait?
Matematika tagozatos voltam, és Bíróné Varga Ágnes tanárnő volt az osztályfőnökünk: mi voltunk az első osztálya.

2. Érdekelne: hiányzott már a magyar szó?
) Lassan négy éve lakom Koppenhágában és már teljesen megszoktam, hogy angolul kommunikálok nap, mint nap. Igen, természetesen az elején nagyon hiányoztak a „jó reggeltel” és a „köszönömök”. Ráadásul az angolom sem volt túl jó, és zavart, hogy nem tudom magamat pontosan kifejezni... A mostani cégnél ahol dolgozom, jó pár magyar van, úgyhogy most már van lehetőségem az anyanyelvemet gyakorolni. Hazalátogatni Magyarországra nagyon jó érzés, és mindig rácsodálkozom az első pár napban, hogy magyarul beszélnek körülöttem. :)

3. Igazi világljáró lehetsz, most is Koppenhágából válaszolsz. Érdekelne, melyik ország volt eddigi úti céljaid közül a legkedvesebb?
Az itteni doktori tanulmányaim kapcsán sikerült tíz hónapot Ausztráliában töltenem. A legszebb ország, ahol valaha jártam, barmikor visszamennék oda. Hihetetlenül gyönyörű az ausztrál természet, az emberek nagyon barátságosak, lazák. Életem egyik legjobb időszaka volt, felejthetetlen élmény!

4. Aktuális: hogyan kerültél a dán fővárosba? Mit is védnél meg – csak, hogy ne legyek poéngyilkos?
A diplomám megszerzése után feltétlenül szerettem volna kimenni külföldre, főként a nyelvtanulás miatt. További céljaim között szerepelt a doktori cím megszerzése: ez egy tudományos fokozat, ami a diploma után még legalább három év tanulást, főleg kutatást jelent egy egyetemen. Szóval nézegettem doktori ösztöndíjat külföldi egyetemeken: végül a dán doktori iskolába sikerült felvételt nyernem, így 2008 tavaszán kiköltöztem Koppenhágába és megkezdtem tanulmányaimat a dán Műszaki Egyetemen. A doktori cím megvédése után – ez volt nekem most januárban! –, lényegében a kémiai tudományok doktorának mondhatja magát az ember.

5. Manapság egyre égetőbb az itthoni vagy külföldi karrier kérdése a felvételi előtt álló gimnazisták számára. Mitől függ(jön) a választás szerinted?
Ez egy iszonyú nehéz kérdés! Nekem 18 évesen – mint a legtöbb érettségizőnek – fogalmam sem volt, hogy mihez fogok kezdeni az életben: nem láttam magam állással rendelkező felnőttként. Annyi minden érdekelt, hogy nem tudtam eldönteni mi is az, amit igazán csinálnék, csak azt tudtam, hogy természettudománnyal, leginkább kémiával szeretnék foglalkozni. Csak legyen az embernek merész álma, és ne féljen azt valóra váltani!

6. Meséld, mivel foglalkozik mostanság egy vegyész?

A vegyészet egy hatékony eszköz, hogy jobba tegyük a világot és segítsünk másokon. Elég összetett, különböző szakterületei vannak: én például szerves kémiára szakosodtam, azon belül szénhidrát kémiára. Olyan szénhidrátokat próbálunk nagy mennyiségben szintetizálni, amelyek az anyatejben megtalálhatók, és nélkülözhetetlenek a magzat egészséges fejlődéséhez, az erős immunrendszer kialakulásához. Egy vegyész munkája rengeteg örömet tartogat, ugyanis jó érzéssel tölti el, hogy hivatása nélkülözhetetlen és ezt végezve mások megsegítésén munkálkodhat.

7. És mivel foglalkozik mostanában egy tanulásban és munkában kimerült, fáradt vegyész?

Azért a vegyészek igen is tudnak bulizni, ezt már az egyetemen megtapasztaltam! :) Gyakran eljárók kikapcsolódni az itteni kollégákkal, barátokkal. Ezen kívül nagy szenvedélyem a sziklamászás, mellyel szabadidőm napsütéses részét töltöm: ilyenkor a szomszédos svéd sziklákat hódítom.

8 Igen jelentős a kémiával és biológiával foglalkozni szándékozók száma a Besenyeiben és az országban egyaránt. Megkérlek, hagyj nekik üzenetet! Mind a két terület tele van szépséggel, ugyanakkor kihívással is. Amint már korábban mondtam, merjetek belevágni: kemény munkával semmi sem lehetetlen – kivételes lehetőségeket találni sem az.

Vajas Anna (11.c)

Besi-bál 2012

Igencsak diákszemmel

Mint minden évben, idén is megrendezte iskolánk a Besi-bált, melyen több mint 700-an vettek részt. Megérkezve az előszalonba... khm, akarom írni portára – sártócsa fogadott, de ebben a havas időben ez megbocsátható. Habár cipőink úgysem fogják... Kopogós talpú elegáns cipőmmel végigballagva a folyosón észrevettem, hogy ruhatár nyílt a 005-ös teremben, és meglepetésemre takarítónőink fogadtak – nem pedig önkéntes diákok – kedvesen, ünneplőben. Miután átadtam a kabátom, direkt megfigyelve hogy akasztják fel: szépen és óvatosan tették fel a fogastra, nagy gonddal, ügyelve, nehogy egy kis gyűrődést is ejtsenek rajta. (Vajon tudták, hogy ezt direkt megfigyelem és leírom az iskolaújságba? Ez már örök rejtély marad...) A tornaterem-tánc terem ajtajánál mosolyogva fogadtak, s a nevem kipipálása után megtépték a jegyem, megjegyezve, hogy tegyem el, az este folyamán kérhetik még. Ezen elgondolkodtam... vajon ki kérheti még az est folyamán? Rápillantottam jegyemre, hátha van rajta

valamilyen kód, amely a mosdó használatához szükséges, mint a Mekiben, de csalódnom kellett, semmi kód. (Itt jegyezem meg, tőlem egyszer sem kérték).

A bál hasonlóan rendben zajlott: köszöntők az elején, egy kis éneklés, egy kis tánc, a nyitó tánc évről évre a végzős besis diákokból alakult táncosok kiváltsága – ez mind-mind megalapozta a hangulatot, ahogy az asztalokra helyezett pezsgők is. Aki csak a hideg elől menekült, már jól járt, ha eljött, habár fájni lehetett tánc nélkül, de ez nem is csoda: kint tomboltak a mínuszok és persze a hóvihar is. A tombolán sokan nyertek, sokan nem, mindenesetre egy nagy asztalt tettek ki az a tombola felajánlások. Ezek után nem volt más hátra, mint a megfogyatkozott tömegben mulatni tovább, egészen hajnal 5-ig, a zene remek volt, volt besiseink, Dolhai Dávid és Kocsis Miklós zenéltek ismét; jó volt együtt lenni, táncolni, jókat beszélgetni, egyszóval jól érezni magunkat. Remélem, jövőre is hasonló, legalább ilyen izgalmas bálunk lesz – nekünk immár szalagavatósként.

Fucsku Gábor (11.e)

Bessenyeis diák a svájci CERN kutató intézményben

2012 januárjában azon 20 szerencsés magyar diák között lehettem, akik meglátogathatták és közelebbről is megismerhették Svájcban a CERN kutató intézményét.

A CERN betűszó az Európai Nukleáris Kutatószervezetet takarja, melynek Magyarország is tagja. Székhelye Svájcban, Genfben található, itt jártunk mi is. A majdnem 1000 km-es Budapest-Genf utat repülővel tettük meg, ami nekem külön élmény volt, mivel életemben először repültem. Tiszta idő volt, így gyönyörűen látszottak a magasból az Alpok vonulatai. Habár sötétben érkeztünk meg, így szinte semmit sem láttunk Genfből, de a reptér körüli luxusautók megnyugtattak minket, jó helyen járunk, ez tényleg Svájc, ahol még a csuklós buszoknak is két „csukló” része van...

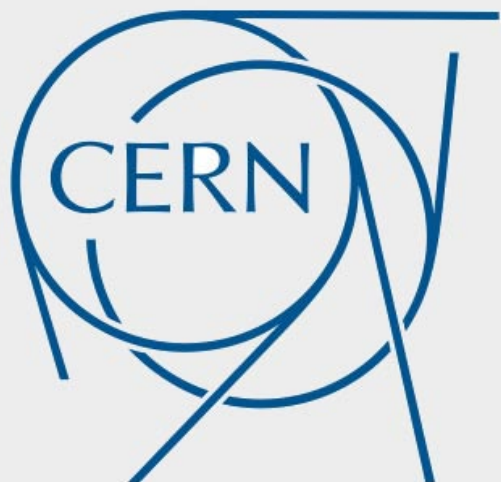
A CERN-ben dolgozó magyar tanárok, mérnökök vettek pártfogásukba minket. Az első este elvezettek a szállásunkra, ami igazi polgári-védelmi atombunker volt. Talán furcsának tűnhet (nekem legalábbis az volt), de Svájcban fontos, hogy a lakosság jelentős részét le tudják menekíteni vészhelyzet esetén. Így a „Protection Civile” felirat a Genf melletti Meyrinben is egy megszokott jelenség. Az első este a bunker hűvösében kellemes fizikai témájú beszélgetéssel telt, amely során Lévai Péter professzor úr, akinek az egész kirándulást köszönhetjük, bemutatta mi is folyik a kutatóintézetben. Röviden! a CERN-ben proton-proton és nehézion-ütköztetés zajlik, minek folytán ezek a részecskék még kisebb részekre hasadnak szét, így vizsgálhatóvá válnak ezen tulajdonságai is. Hasonlással élve: egy órának a belső szerkezetét úgy igyekszünk vizsgálni, hogy két órát a fény sebességére gyorsítunk, majd egymással ütköztetve a szétrepülő alkatrészeket elemezzük.

Másnap és harmadnap a CERN-be tettünk teljes napos kirándulásokat. Figyelembe véve a CERN gyorsító alagútjának 27 km-es kerületét, ez nem is tűnik hosszú időnek. Maga a tulajdonképpeni kísérleti terület a Svájcban és Franciaországhoz tartozó föld alatti alagútban helyezkedik el. Mérete miatt a teljes bejárásához jármű szükséges. Több laboratórium osztozik a részecskegyorsító szolgáltatásain, így egy körpályás metróra kell az egésznek elképzelni, ahol az „állomások” bizonyos kutatási területekre specializálódtak laboratóriumok. A kísérletek erős, emberre káros sugárzással járhatnak, ez a tény indokolja a laboratóriumok biztos, föld alatti elhelyezését.

Először a Mikrokozmosz-kiállítást néztük meg, ami a CERN „Visitor Center” része. Itt egy interaktív kiállítás közben megismerkedhettünk nagyvonalakban a kutató-sok irányaival és eszközeivel. Majd az ATLAS-kísérlet látogattuk meg: ehhez kb. 70 méterrel föld alá kellett lejutnunk, kalandos módon. Lifttel lehet közlekedni a felszín és a detektor között, a lift előtt az Angyalok és démonok című filmből is jól ismert írisz szkennerek állnak. Minket viszont nem írisz-minta alapján, hanem azonosító chip segítségével vittek le. Maga az ATLAS-kísérlet az egyik proton ütköztető pont a 27 km kerületű gyorsítón. A 25 méter átmérőjű, 7000 tonnás detektor testközelből lélegzetelállító látvány volt. Lenyűgözve tértünk haza a bunkerbe, de nem tudtuk, hogy ez csak az ízelítő volt.

Bessenyeis diák a svájci CERN kutató intézményben

Másnap az CMS-kísérletet csodáltunk meg. Ehhez át kellett lépünk a határt, ugyanis francia oldalon található az állomás. Még mielőtt aláereszkedtünk volna, az irányítótermet is láthattuk, ahol még a fal is számítógépes monitorból áll. A detektor 15 méteres átmérője és a maga 14 ezer tonnája mellett újból eltöppölytünk. Ráadásul a fókuszmagnesek éppen javítás alatt álltak, így belülről is megcsodálhattuk a szerkezetet. Ezután a mágnescsarnokban voltunk, ott, ahol a nyalábvezető csöveket összeszerelik és tesztelik. Annyira nagy mágneses teret használnak ezekben a csövekben, amit csak szupravezető anyaggal lehet előállítani, és éppen ezért a megfelelő hűtésről is gondoskodni kell. Ezekben a csövekben van talán az univerzum leghidegebb pontja, mindössze 1,9 kelvin. Betekinthettünk még a CERN számítógépterembe is. A világ minden pontján elhelyezett hasonló szuperszámítógépek szolgáltatják a teljes feldolgozó kapacitását. Náluk szinte ismeretlen a megabyte, gigabyte fogalom, inkább a petabyte-ot használják.

Mivel eddig csak Genf meyrini külvárosát láttuk, városnézésre is elindultunk. Végre megcsodálhattuk a genfi óváros patinás épületeit, szűk utcáit és híres házait. Szerencsénk volt: a város jelképét, a Jet-et is láthattuk, ami a Genfi-tavon egy óriási szökőkút. Habár a fejünkben főleg fizikai, a kísérletekkel kapcsolatos gondolatok voltak, igyekeztünk felfedezni a várost, nem megfélemlítve a hírességekről: jártunk például Rousseau szülőháza előtt is. Városnézésünket a Genfi-tavon, csónakázással zártuk. Mint gyakorlott repülő érkeztem meg Budapestre, élményekben igencsak gazdagon.

Számomra meghatározó jelentőségű volt az út: köszönet a lehetőségért. Alkalmam volt látni a XXI. század legfontosabb, legköltségesebb, legreményteljesebb kísérletsorozatának eszközeit. Annyira modern fogalmakkal, jelenségekkel találkoztunk, amelyeket személyes tapasztalás nélkül elég nehezen lehet megérteni, felfogni. Jóleső érzés volt a magyar kutatókkal találkozni, beszélgetni. Megerősítést nyert bennem az a tény, hogy szorgalommal, kitartással, a tudomány legújabb vívmányai iránti nyitottsággal a világ élvonalába is el lehet jutni, és olyan kísérletekben lehet aktívan részt venni, amelyek az emberiség jövőjét is képesek befolyásolni.

Szabó Lóránt (11.d) 6.

Búcsúzó

Kedves Tanáraink, Diáktársaim!

Nehéz ezekben a pillanatokban szavakba önteni, amit érzek, hiszen arról kell írnom, ami véget ért, és a végzős évfolyam nevében fájó szívvel búcsúzom iskolánktól, ami négy, esetenként öt évig második otthonunkként vigyázott ránk és nevelt minket. Nehéz a szavakkal játszani, a betűket egymás után sorjában egymás után pakolgatni úgy, hogy olyat alkossak, ami szép, amelyet ilyenkor illik, ami kifejezi a bennünk dúló kettős érzelmeket, és ami örökre megmarad szívünkben. Gólyaavató, kirándulások, diáknapok... minden emlék úgy kavargó szívünkben és elménkben, mintha mindezek csak néhány perce, órája történtek volna, de aztán felocsúdunk és realizálódik bennünk a keserű valóság: életünk egy meghatározó szakasza véget ért. Ahogy mondani szokás: „kilépünk a nagy betűs ÉLET-be”, azonban sosem felejtjük el azt, hogy honnan érkeztünk és kik vezettek minket erre az útra. Megőrizzük minden mozzanatunkban tanáraink néha elégedetlenkedő intelmeit, a dolgozatok kiosztása előtti szívdobogásunk morajlását, sőt még a nem várt röpdolgozatokra kapott egyesek és -jobb esetben- kettesek emlékét is. Mindig büszkén hangoztattuk: „Besisek vagyunk!” és ez a büszkeség cseppet sem fog változni a jövőben sem, hiszen megtiszteltetés volt egy ilyen méltán híres iskola falai között felcseperedni, felnőtté élni. Miközben ezeket a sorokat írom, sorra jutnak eszembe szebbnél szebb emlékek, amelyekről azt hittem, hogy majd könnyedén szöveget faragok belőlük, de teljességgel állíthatom: lehetetlen szavakkal felruházni azokat a dolgokat, amelyek ilyenkor feltörnek egy végzős diák emlékezetéből. Egy rendkívül sokszínű iskola annál is egyénibb diákjai lehettünk és az érzés, hogy ennek most vége egyszerre önt el boldogsággal és szomorúsággal. Boldogok vagyunk, hiszen megváltottuk belépőnk a felnőttek áhított világába, ugyanakkor szomorúak is, mert ezzel az épülettel nem csak szeretett iskolánkat, hanem felhőtlen gyermekéveinket is hátrahagyjuk. Nem voltunk tökéletes évfolyam: sokszor volt tőlünk hangos a folyosó, vagy éppen a tanári szoba, ha kellett veszekedtünk, vitáztunk, kiálltunk magunkért, átértünk olyan dolgokat, amikről talán azt gondoltuk, hogy sosem történnek meg velünk. Úgy lettünk barátok, hogy észre sem vettük, hogy míg mi nagyra törő vágyainkkal és gyermeki naivitással rácsodálkozunk a világra szárnyainkat próbálgatva, addig az évek elsuhannak felettünk és évről évre

egyre felelősségteljesebb, érettebb felnőttekké válunk. Szeretnék köszönetet mondani a tanárainknak, akik fáradságos, de ugyanakkor eredményes munkájukkal és példamutatásukkal törtek előre a tudás fellegvárából értünk és azért, hogy mi megtaláljuk saját utunkat a tudományok és az élet útvesztőjében. Ugyanakkor saját nevemben szeretnék elköszönni iskolánk újságának szerkesztőségétől és köszönetet mondani a lehetőségért és az élményért, hogy ennek a szuper kis csapatnak a tagja lehettem három éven át. A továbbiakban is sok sikert, eredményes munkát és jó sok riportalanyt kívánok nektek! Nektek pedig kedves egyelőre maradó diáktársaim mit is kívánhatnék? Kitartást, szorgalmat, türelmet és sok-sok elszántságot a még elkövetkezendő évekre! Őrizzétek meg iskolánkat, öregbítsétek hírnevét, ahogy azt mi is igyekeztünk tenni az évek során és becsüljétek és élvezzétek az itt eltöltött éveiteket! Végezetül egy számomra az évek alatt nagyon inspiráló és erőt adó Axl Rose idézetet hagyok rátok, amely remélem nektek is olyan innovatív erőforrást fog biztosítani, mint nekem a tankönyvi oldalakkal való ádáz harcom során:

*„Tedd, amit úgy érzed, tenned kell,
Arra menj, amerre a szíved terel,
Hisz időd oly` kevés,
Légy hát a magad ura, míg élsz!”*

Palcsik Petra (12.e)

Másodszor is befutó

A „Jó tanuló – jó sportoló” pályázat győzteseit díjazta Réthelyi Miklós nemzeti erőforrás miniszter 2012. április 5-én a Magyar Sport Házában Budapesten. **Rétfalvi Attila** a kisvárdai Bessenyei György Gimnázium és Kollégium 12. d emelt szintű matematikai osztályának tanulója 2011 után 2012-ben is elnyerte a **Magyar Köztársaság Jó tanuló - jó sportolója** címet kimagasló tanulmányi munkája valamint kiemelkedő országos és nemzetközi sporteredményei elismeréseképpen.

Az elismerő oklevél birtokosa igen büszke megyei és országos versenyen elért helyezéseire is matematikából, fizikából, földrajzból és történelemből. Dícséretes versenyeredményeinek eléréséhez, az átlag feletti teljesítményéhez a kitartást, akaraterőt, a koncentrációt a KYOKUSHIN KARATE sportból merítette. A Diákolimpiai, Országos és Nemzetközi Bajnokságokon elért sikerek kvalifikálták a sportág Európa Bajnokságára Vilniusba, ahol Magyarországot képviselve 5. helyezést ért el 2011-ben. A 2012-es Országos Bajnokság után a Diákolimpia országos döntőjében újra bizonyíthat 2012. április 14-én.

A tehetséges, szorgalmas tanuló az idén már részesült elismerésben más fórumon is. A **Nemzeti**

Tehetségsegítő Tanács „Felfedezettjeink 2012” pályázat egyik **különdíjasaként** jutalmazták. A díjazottakat az **Országos Tehetségnap 2012.** március 24-i rendezvényén köszöntötték Bartók Béla születésnapja alkalmából a budapesti Szent Imre Gimnáziumban. Dr. Sólyom László – volt köztársasági elnök, Tehetségnagykövet köszöntőjét követően a díjakat Prof. Csermely Péter a Nemzeti Tehetségsegítő Tanács elnöke adta át. 3 fődíj, 12 további díj és 2 különdíj talált gazdára. Ebben az évben az AEGON Magyarország Általános Biztosító Zrt. támogatja a fiatal tehetségeket különdíj adományozásával, vallva, hogy „**A tehetség támogatása az ország biztosítása** – AEGON Magyarország.” Az Aegon különdíjat Vereczki András vezérigazgató-helyettes adta át. Rétfalvi Attila jó tanuló – jó sportolóként, Széchenyi rajongóként követi a gróf fiának írt útmutatását: „Nagyobb gonddal ápolod tested épségét is, hogy az méltó lakása legyen lelkednek s könnyebben cselekedhesd a jót...” Példamutató magatartásával, intellektusával, empátiájával, kitartásával, küzdeni tudásával példaként áll diáktársai előtt. Szüleivel, iskolájával: tanáraival, osztálytársaival, valamint edzőjével és a kisvárdai KYOKUSHIN KARATE DO SC klubtársaival együtt büszke rendkívüli tanulmányi és sporteredményeire. **Gratulálunk Attila! További sok sikert kívánunk!**

Virga Gizella
tanárnő

Rétfalvi Attila átveszi a különdíjat Vereczki Andrásától az AB AEGON vezérigazgató-helyettesétől és Prof. Csermely Péter Pétertől a Nemzeti Tehetségsegítő Tanács elnökétől

Palcsik Petra (12.e)

HOLOKAUSZ

avagy az Auschwitz Album kiállítás egy diák tárlatvezető szemével

A Holocaust Dokumentációs Központ és Emlékgyűjtemény Közalapítvány, a Soha többé Soál Alapítvány, a Kisvárdai KALANIT Magyar Izraeli Társaság, Kisvárdai Város Önkormányzata és a Bessenyei György Gimnázium és Kollégium jóvoltából február 9-én nyílt meg a Bessenyei György Gimnázium és Kollégium dísztermében az „Auschwitz Album Rólunk, nekünk, nélkülük” című utazó kiállítás, amelyet eddig sok-sok vidéki városban több tízezer diák és érdeklődő láthatott. Egész évben lefoglalt időpontjai mutatják az érdeklődést, az emlékezés felelősségét a holocaust áldozataira. Az Auschwitz Album egyedülálló képei a Kárpátaljáról Auschwitz-Birkenauba érkező magyar zsidó transzportokat örökítik meg. Az albumot Jákob Lili, kárpátaljai, bilkei zsidó lány találta meg Dora-Mittelbauban, majd miután túlélte a holocaust gyötrelmeit, megőrizte, míg végül a jeruzsálemi Jad Vashem Holocaust Emlékmúzeumnak ajándékozta. Az album különlegessége, hogy az auschwitzi táborok komplexumban nem volt engedélyezett az események bármilyen megörökítése, azonban a kárpátaljai transzport érkezésekor, 1944. május 26-án, két SS tiszt engedélyt kapott fényképek készítésére – ebből a közel 230 képből épül fel az Auschwitz Album, és ebből a 230 képből tekinthettek meg a vendégek a kiállításon néhány darabot, hét témába csoportosítva. A Holocaust Emlékközpont a kiállítással a vidéki zsidóság elhurcolásának kíván emléket állítani. Mint 12. e osztályos bessenyei diákot, büszkeséggel töltött el, hogy a kiállításnak a mi iskolánk is otthont adhatott. Külön megtiszteltetésként ért, hogy a tíz diák-tárlatvezető egyik párosának tagja lehettem Csépké Bettina osztálytársammal. A kiállítást vezették továbbá: Katona Katalin–Lukovics Adrienn 13.a; Jónás Noémi–Miskolczi Nóra 11.d; Major Kitti–Veres Gabriella 11.e; Kocsis Brigitta–Seszták Sára 11.e osztályos tanulók. Első feladatként részt vettünk egy képzésen Nyíregyházán, ahol a Holocaust Emlékközpont munkatársaitól kaptunk tájékoztatást a kiállításról. Az egész napon át tartó képzésen széleskörű ismereteket szereztünk a holocaustról, annak magyar és nemzetközi hatásáról. A további felkészülésünket Virga Gizella történelemtanárnő kitartóan, töretlen lelkesedéssel és irányította és segítette.

A megnyitó napján beszédet mondott Leszi Tibor, Kisvárdai város polgármestere, valamint Pécsi Tibor, a Holocaust Emlékközpont oktatási programjainak vezetője. A vendégeket Soltész László, a KALANIT Magyar–Izraeli Baráti Társaság kisvárdai szervezetének tagja köszöntötte. Részt vett az ünnepélyes megnyitón Molnár László, holocaust túlélő is; sajnos Fekete Mihályné – szintén túlélő – nem tudott részt venni az eseményen. Az első tárlatvezetést a megnyitón társammal, Csépké Bettinával tartottuk.

Naponta két tanulópár vezette a tárlatot, mutatta be az Auschwitz Albumot és vele együtt a Kisvárdai és környékéről deportáltak (7000 ember) tragikus sorsát is. A kiállítást a város minden iskolájából megtekintették, valamint a környező településekről is érkeztek csoportok. Szintén nagy érdeklődést mutatott az idősebb korosztály, nagyon sokan eljöttek, hogy betekintést nyerhessenek az Auschwitz Album egyedülálló képeibe. A kiállítást nagyon sikeresnek mondhatjuk, hiszen az utolsó nap végére a megtekintők száma meghaladta az 1200 főt.

Mint tárlatvezető, feledhetetlen élményként éltem meg, hogy ennyi embertársamat ismertethettem meg részletesebben ezekkel a tragikus és példátlan eseményekkel. Döbbenetes érzés volt, ahogy a megérkező mocorgó, kissé figyelmetlen diákcsoportok a tárlatvezetés során egyre figyelmesebbé váltak, belemerültek a látottakba, végül pedig döbbenet, csodálkozva, a hallottaktól lesújtva álltak, egy-két percig tartó néma csenddel tisztelték meg az áldozatokat. Meglehetősen nehéz, fizikailag és lelkileg is egyaránt megerőltető volt naponta többször beszélnünk ezekről a tragikus és rendkívüli eseményekről. Fáradalmas munkánkat sikeresnek ítélem meg, ugyanis a csoportokon tükröződve láttuk, hogy sikerült közvetítetünk mindazt, amit a kiállítás szervezői szerettek volna, hogy átadjunk másoknak. A téma alapos megismerése még inkább megerősített abban, hogy az ember elleni gyűlölete soha nem vezet semmilyen jóra, és hogy mennyire fontos a mai világban is a tolerancia, valamint más népek, népcsoportok, felekezetek, emberek életmódjának, kultúrájának elfogadása. Hálás vagyok a szervezőknek, hogy segíthettem a holocaust eseményeinek megismertetésében, valamint az áldozatok tragikus sorsára emlékezésben.

Rólunk, nekünk, nélkülünk című kiállítás egy látogatójának feljegyzései

Radnóti, Holocaust, Zene. Auschwitz... A szó, melyről egy két évvel ezelőtti, Radnóti-esttel összekötött holokauszt-megemlékezés óta más jut eszembe. Most már ezzel a kétéves emlékkel lépek be ugyanabba a terembe, ahol most nagy feketeség fogad. A klarinét kellemesen bűgő hangja. Radnóti szerelmes üzenetei a pokolból, onnan, „ahol Isten arca nem volt látható”. Most más lesz. Már erősebb lettem. Két életteli kedves arc fogad. Fel vannak készülve arra, ami most következik. Én azt hiszem, fel vagyok készülve... „Férfiak balra! Nők jobbra!” (Elie Wiesel) – nem tudhatták mi vár rájuk. Még ekkor is a családi szeretetben volt erő, amely képes volt megnyugvást hozni a borzalmak közé: „(...) én boldognak éreztem magam, mert apám mellett maradhattam” (Elie Wiesel). A megemlékezések és a megrázó képek, a tárlatvezetők gondolatai és a száraz tények egy olyan világból, amelyben az emberi élet kioltása volt a cél. Fotók, amelyek egyértelmű bizonyítékai az ember elkorcsosulásának, megrázott, megtört, de büszke arcok néznek vissza ránk. Még akkor sem tudták, mi vár rájuk, amikor a zuhanyzóba vezényelték őket. Kül

ön felszólították őket arra, hogy a cipőiket rendben vegyék le; kevesebb munka maradt a gázosítás után. Mengele egy cigit gyújt. Szájából ömlik a füst. A krematóriumok füstje, az emberek lelkének gomolygása. A lemészárolt embertársainak lelke ott marad, hiába fújja el a szél a testüket. Nagy levegő... Most is szükség van rá. Két éve is szükség volt rá. Akkor nehezebb volt. Engem figyeltek, a zenét, velem együttemlékeztek. Aklarinétésazongorahangjatalálkozhatott a lelkekkel, talán az Ő lelkével is. A hangszerbe fújt levegőm rezgése formálódott, a billentések megsimogatták a húrokat. Egyre nehezebben lélegzem. Akkor is, most is. Hiába volt a rengeteg fellépés, koncert. Hiába éreztem azt, hogy két év alatt megerősödtem. Erre nem lehet felkészülni... A tárlatvezetés után a kedves, életteli arcok próbálnak biztatni. Egyikőjük odajön, megölel: „nyugodj meg, nem történhet meg még egyszer!” Másnap ismét lemegyek szétnézni, csak én vagyok. A vendégkönyvben lapozgatok: „Mindent megteszünk azért, hogy ilyen szörnyőség ne történhessen meg újra”.

A képeket a szervezők bocsátották rendelkezésünkre

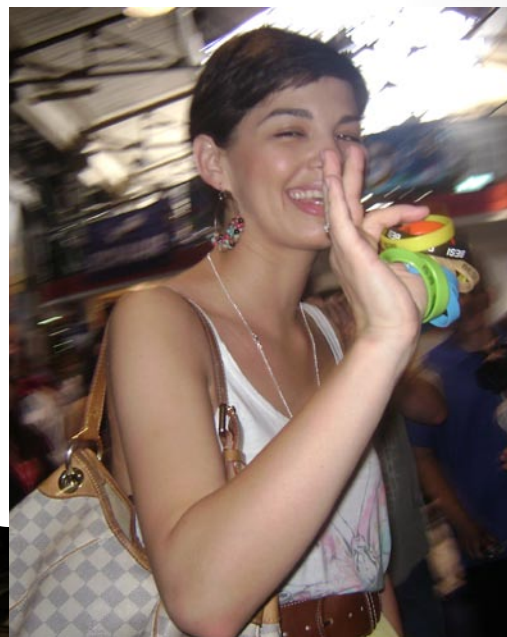

19. Országos Ifjúsági Sajtófesztiválon jártak a Basis diákok

Palcsik Petra és Barta Bálint 12.e osztályos diákok Országos Ifjúsági Újságíró-díjazott jelöltek voltak ebben a tanévben, emellett a 19. Országos Sajtófesztiválra belépőjegyeket is nyertek. Bálint tanulmányi elfoglaltságai miatt nem tudott részt venni a programon helyette Éles Diána (9.e) valamint Siladi László (10.f) osztályos tanulók mehettek el a Budapesten rendezett, színesnek bizonyuló, egész napos programra. Délelőtt a Maradj Talpon! című műsort tekinthették meg a programra érkező fiatalok, majd találkozhattak a műsor nyertesével. Délről közönségtalálkozókön vehettek részt a diákok. Kállay Saunders Andrásnak,

Ördög Nórának, Má dai Viviennek, Katus Attilának és az RTL Klub reklámvezetőségének tehették fel, minden a médiahálózattal kapcsolatos kérdésüket. A Megasztár döntőjét, Andrást nemzetközi sikereiről, legújabb számáról kérdezték, rögtönzött előadásában pedig a „Rolling in the deep” című számot énekelte el a Millennáris Fogadó közönségének. Az RTL Klub két ismert fiatal női műsorvezetője a tehetségkutatóról és a valóságshowról beszélt. Később a fiatalokat érintő média lehetőségekről adtak kiváló tanácsokat, valamint kihangsúlyozták az ismeretségi kör kihasználásának fontos szerepét. A magyar vezető közszolgálati csatornának reklám-marketing vezetői és Katus Attila, a reklámokról, korhatáros besorolásról és az internet veszélyeiről beszélgettek. A napot Baricz Gergő valamint Vastag Csaba, az X faktor döntősenek és nyertesének koncertje zárta.

Éles Diána (9.e)
Siladi László (10.f)

Harry Potter egy horrorfilmben?!

Daniel Radcliffe 12 évesen vált ismertté a filmiparban, mint kis Harry Potter, és karrierje azóta is töretlen. Végre-valahára úgy tűnik, hogy sikerül kinőnie a kis szemüveges varázsló szerepéből, hiszen egy horrorfilmben kapott főszerepet. Persze, már korábban is játszott komolyabb szerepet, például az *Édes fiam*, Jack című háborús drámában, a híres angol író, Kipling fiát formálhatta meg. Susan Hill regényének a filmadaptációja, a fekete ruhás nő története egyszerű és nagyszerű: Arthur Kipps, egy fiatal ügyész, akit a jó öreg Anglia egy ködös városkájába küldenek, hogy egy elhunyt nő házáat eladhassa. Azonban valami folyton megzavarja az emberek nyugalmát, rejtélyes balesetekben kisgyerekek halnak meg és az eladásra váró

házban különös zajok keltik fel az ügyész figyelmét. Akik azt gondolják, hogy egy újabb hollywoodi maszlag, azok nagyon tévednek. James Watkins, a tehetséges angol rendező, forgatókönyvíró igazán remek filmet adott ki a kezei közül. A filmben nincsenek unalmas betétek, minden egyes jelenet „követeli” az ember figyelmét. Igaz, nincs túl sok szöveg még a főszereplőnek sem, de tegyük a szívünkre a kezünket: nem is ezért nézünk meg egy horrort. Horror és Daniel Radcliff rajongók is nyugodtan megnézhetik. Izgalmas történet, nagyszerű vágások, tökéletes zenék, effektek és kiváló színészek. Mi kell még? Addig is: *Vingardium Leviosa*.

Bavalics Vivien (11.e)

Alkotó diákjaink küldték

Egy barát elvesztése

A nevem Rin. Egy szegény kis falucskában élek. Szeretek ott élni. Kedves mindenki, és az iskola sincs olyan messze a házunktól. Minden reggel biciklivel megyek. Általában jó dolgok történnek velem. Volt egy nap, ami megváltoztatta az életemet. Éppen a suliból tartottam hazafelé. Meleg volt, és akkor nem vittem a biciklimet sem. Útközben az egyik árokban egy kis verébfiókat találtam. Gyorsan odaszaladtam hozzá, óvatosan felvettem, és akkor láttam meg, hogy eltört az egyik szárnya. Nagyon megsajnáltam szegényt. Elhatároztam, hogy hazaviszem és meggyógyítom. A kezemben tartva vittem hazáig, otthon beleraktam a papagájketrecbe. Adtam neki vizet, szedtem neki bogarakat és különféle növényeket, de nem akart enni. Körülbelül két napig ment így. Suli után mindig ő volt az első számomra, de nem volt változás. Nem evett és nem is ivott. Csak ült a ketrec sarkában és

meg sem mozdult. A szívem összefacsarodott. Lehet, hogy nem bírta a bezártságot, de tudtam, hogy ha elengedem, akkor biztos nem marad életben. Még nem volt annyira kifejlődve, hogy ellássa magát. Egyik nap boldogan mentem haza, ugyanis ötös lett az angol témazáróm. Ahogy elmondtam mamának, rögtön kiszaladtam a madárhoz. Most a ketrec szélében feküdt, és csukva volt a szeme. Azt hittem, hogy alszik. Kinyitottam a ketrecajtót és benyúltam, hogy felkeltsem. De nem mozdult. Akkor döbbsentem rá, hogy elpusztult. Az udvari szőlős előtt egy kis gödröt ástam. Akis verebet óvatosan kivettem a helyéről, és belehelyeztem a verembe. Egy ideig néztem, majd beástam homokkal. Fából készítettem neki egy kiskeresztet, amit a sírja fölé szúrtam. Azon a napon egy barátot vesztettem el. Még mindig emlékszem rá. Olyan szomorúan és közben megbocsátón nézetrám. Most is tudom, hol a sírja, és sosem felejtmem el őt. Azóta is fáj az emléke, hogy nem tudtam segíteni rajta.

Birinyi Szabina (10.a)

mint egy falevél, melyet már nem kíván a szél...

tél után és tavasz előtt, valahol a két világ között. langyos a nap keze, mely végigsimítja meztelen vállamat, majd a tél északi szele lebegteti meg vörös ruhámat. a fák, mint a hullák karjai nyúlnak ki a földből és megváltást remélve kulcsolják össze gyenge ujjaikat. egy ismerős dal ütközik belém, nem köszönöm, csak körülölel, olyan melegen és forrón, ahogy csak egy anya ölel. többé nem ereszt, együtt forgunk egy kihalt udvar közepén. a kertekben kiszáradt és lefagyott növények, a közelben megtépázott fák. az idő, mint egy óra a falon, most szétfolyik felettünk. a mutatók a föld szívével egy időben ütnek. a tánc folytatódik. körülölel a csend, mely oly lehetetlenül néma, mint egy polaroid kép negatívja. a virrasztásra hívó halál harangja kondul meg kitépve egy másvilágból. szédülten hullok a porba, mint egy falevél, melyet már nem kíván a szél. a dal elmenekült, de még mintha mélyen és halkán hallanám. az utcán fekete tömeg hömpölyög a minden-testek-kertje

felé. újra búcsúznak valakitől. hallgasd figyelmesen ahogy a holtak énekelnek! lassan közelít egy fa, a távoli templomtorony a képzeletbe ájul. újra erősödik egy dal. körülölel egy fa, halkul a szél, majd a természet új életre kél. egyre magasabbra szédít ez az ismerős dal. a fagyott életek között elsétál egy fehér alak. nem láthattam soká, mert a Faun közelebb húzott magához, nőtt a dal és lefolyt az óra az idő ablakán. egyre gyorsabban, egyre magasabbra forgott a testünk. látunk házat, udvart, nem mesze tőle temetőt, majd az erdőt. az elfolyó idő egyszerre üti a percek muzsikáját a Faun szívének dobbanásával. a világ is csak az ő ritmusára változó labirintus. kikökönt egy újabb harangszó. elfojt a szél, a dal sem lebeg körülöttem, a fa sem ölel már és a levegő sem oly meleg. meztelen vállam nem öleli a Faun gyógyító keze, vörös ruhám csak lebeg a tél északi szelében. befelé menet is dúdolom a Faun altatódalát, mert ez a világ is csak az ő labirintusa, melyben én sem vagyok más csak egy Ofélia...

Kiss Edina (12.e)

Beesteledett, mire Tímár Zsófi abbahagyta a blogírást. Unta már, hogy mindig ugyanazt írja le, csak másképpen: hogy mennyire szenved férje elvesztése miatt. Pedig muszáj volt megírnia a bejegyzéseket nap mint nap, különben gyanút fognak. Ezt nem hagyhatta. A részvétkifejező levelek és e-mailek is megszokottak voltak már, melyekben az aggódó rokonok folyton ajánlgatták, hogy költözzön hozzájuk, ők majd „gondoskodnak róla”.

Bár már megszokhatta volna a folytonos sajnálkozást, mégis bosszantotta. Miért féltik? Erős asszony ő. Vagy mégsem? Mi van, ha nem tud megküzdeni a mindennapos démonokkal, mi van, ha beleőrül ebbe az élhetetlen életbe? Miután felállt a számítógép mellől, úgy döntött, leugrik az éjjel-nappaliba. Hátha van fejfájás-csillapítójuk. Bár nem hitte, hogy lesz, mégis elment. „Nem árt egy kis friss levegő”, gondolta. Útközben összetalálkozott Áronnal. „Milyen kár ezért a lányért – jutott eszébe a fiúnak -, annyira szép és fiatal, de most, hogy Karcsi meghalt, nem hiszem, hogy újra talpra tudna állni. Én gondoskodhatnék róla... én igen...”, s lehajtotta a fejét. Nem mert a lány szemébe nézni. Félt, hogy olyan fájdalmat láthatna benne, amit nem tudna elviselni. Ám ha Áron valóban belenézett volna Zsófi szemébe, nem látott volna mást, mint büntudatot. -Szia... - köszöntötte a lány elhaló hangon. -Szia... - válaszolt Áron még mindig lehajtott fejjel, s továbbment. Zsófi szívében óriási fájdalmat érzett. Hozzámegett volna Áronhoz. Szerette és mindent megtett volna érte. Ám a pénznek nagy hatalma van. És Áron olyan szegény, mint a templom egere. Ezzel szemben Karcsi gazdag volt. Pizkok gazdag. Az egyik közösségi portálon ismerte meg. Nem igazán tetszett neki, Karcsi viszont rögtön beleszeretett. Akkoriban a szülei nagyon rossz pénzügyi helyzetben voltak. Aztán az édesapja hirtelen rosszul lett. Mire a mentő kiért, addigra halott volt. Tisztességes temetést szeretett volna neki, hiszen ő jelentette számára a világot. Kislány korában azt mondta neki, hogy ő a világon a legfontosabb a számára, és ezután Zsófi is eldöntötte, hogy senki nem előzheti meg az édesapját a szívében. Karcsi ajánlatot tett neki. Ha hozzámegy, ad pénzt. Rengeteget. És neki szüksége volt

a pénzre. Így igent mondott. Ezután az élete pokollá változott. A férfi többször is megverte. De egy idő után megszokta a fizikai fájdalmakat. Csak a lelkében nem tudott békét teremteni. Tudta, érezte, hogy az édesapja szörnyen csalódott lenne, ha megtudná, milyen férjet választott magának az ő csillaga. Nem bocsátaná meg neki. Még eltitkolni sem tudná előle. Mosolyogna, de az apa rögtön meglátná a lány szemeiben a gyötrő fájdalmat. Ő lenne az egyetlen, aki észrevenné... az egyetlen. A boltból visszafelé újra összetalálkozott Áronnal. Úgy tűnt, hogy a fiú miatta jött vissza. Persze nem vallotta be, úgy csinált, mintha a legtermészetesebb lenne, hogy hazakíséri Zsófit. Pedig ilyenre nem volt példa azóta, hogy az ördöghöz kötötte életét. Csöndben mentek hazafelé. Élvezték az egymás társaságában eltöltött csendességet. Hamarosan megérkeztek.

- Nos, köszönöm... - kezdte Zsófi, de nem tudta vagy nem is akarta befejezni. - Micsodát?

- Hogy vagy... - s ezzel el is indult a bejárat felé. Végigment a pázsiton, fel a lépcsőn. Várt valamire. Talán egy szóra, talán csak egy sóhajra. De nem jött a várt felelet. Bement a házba. Gyűlölet égett a szívében. Odament az íróasztalhoz, és kivett valamit a fiókból. Utána kijött a nappaliból, és jobbra fordult, majd megállt az alagsorba vezető lépcső előtt. Elszánta magát. Torkában dobogott a szíve. Elindult lefelé. A lépcső felénél járt, mikor meghallotta az ismerős hangot: - Helló szivi! Hogy megy a szerepjáték? Gondolom az anyám már egy tucat levelet írt neked, melyben leírja kimondhatatlan fájdalmát elvesztett fia miatt. Mindegy, a lényeg az, hogy a rendőrség ne fogjon gyanút. Na gyere ide... mi... mi az ott nálad?

Áron még mindig a ház előtt állt, mikor meghallotta a lövés hangját. Örülként rontott be a lakásba, melynek bejárati ajtaja nyitva maradt. Szobából szobába futva rohant végig rajta. Utoljára maradt az alagsorba vezető ajtó. Félve indult el lefelé a lépcsőn. Torkában dobogott a szíve. Mire leért, két mozdulatlan test körvonala rajzolódott ki szemei előtt.

Veres Gabriella (11.e)

Játékajánló

Az emberek nagy része mindennapjait el sem tudná képzelni játékok nélkül. De mit is jelent e szó? A magyar nyelv nem tesz különbséget a kisgyermek-játékok (pl.: legó, társasjátékok) és a virtuális, számítógépes játékok között. Mert például az angolok két szót használnak a játékra: play, game. Én most a számítógépes játékokról fogok néhány szót ejteni és figyelmetekbe ajánlani egyet a sok közül. A számítógépes játékoknak két nagy csoportja van, vannak a PC (Personal Computer) játékok és vannak az MMO (Massive Multiplayer Online) játékok. Előbbi internetkapcsolat nélkül, míg a második csak a web segítségével működik. A webes, vagy más néven internetes játékok napjainkban elég népszerűek. Legnagyobb népszerűséget az ún. kliens játékok kaptak. Sokkal ismerősebb lehet, ha azt mondom, hogy Metin2 vagy WOW. Ezeken kívül még megtalálhatók a flash játékok (alkalmi játékok) és a többszemélyes böngészős játékok. Utóbbi is nagyon népszerű. Igazából a legjobb ilyen játékok a németek készítése által kerül a játékosok elé. Most én is egy német készítésű, nagyon nagy népszerűségnek örvendő játékot ajánlok számotokra. Ez pedig a The West. Ha nagyon igyekeznek magyarra fordítani, akkor azt jelenti: „A nyugat”. A játék típusa RPG (RolePlay Game), azaz szerepjáték.

Ebből is adódik, hogy egy karaktert kell fejleszteni és irányítani. A játék elején Zöldfülűként kezdünk, és a 10. szint elérését követően választhatunk az 5 karakterosztály közül. Lehetsz kalandor, katona, munkás, párbajhős, vagy maradhatsz egyszerűen zöldfülű. A játék során csatlakozhatsz városba, vagy alapíthatsz egyet. (Ez a város egy szövetség.) A karaktered játék közben TP-t (Tapasztalati Pontot) kap munkáért, párbajokért, erődharcokért (a városok által alapított erődök harca) és még néhány apróságért. A játék előrehaladtával egyre több dolog válik elérhetővé. Ilyenek például a mesterségek is. Ha elérted a 20. szintet, akkor 4 közül választhatsz: tábori szakács, sarlatán, kovács és istálló-mester. A mesterségek segítségével az ún. receptek megtanulásával termékeket készíthetsz. Pl. szakácsként lekvárt készíthetsz. A recepteket sem csak a semmiből kapod, munkák során találhatod őket. A karaktereket persze ruhával, fegyverekkel és egyéb tárgyakkal is felszerelheted, mint a valós életben, de semmit sem ingyen. Mindezért keményen meg kell dolgoznia karakterednek. Mindent egybevetve nagyon jó kis játék. Megéri kipróbálni. A játékot a www.the-west.hu internetes címen találod, és a wiki.the-west.hu címen még több információt a játék megkezdéséhez. Ha felkeltettem érdeklődésedet az ilyen játékokkal kapcsolatban, akkor látogass el a webjatekok.ucoz.hu címre, ahol a saját webjáték gyűjteményemet találod! Jó nézelődést és játékot kívánok!

Vincze Tamás Zoltán (10.a)

Mészáros Mónika: Keserédes

Kérdezed: mi a fájdalom?

Az, amikor mosolygó arcod nem láthatom.
Amikor nem lehetsz mellettem soha,
De nem értem, hogy az élet miért ilyen mostoha.

Újra megszólalsz: mik azok a könnyek?

Az, amikor a szívszorító dolgok egyszerre jönnek.
Egy csepp, két csepp és remeg az ajkam,
Ha nincs, kinek megszorítsam kezét, ha baj van.

Kérdéssel felelsz: a boldogság micsoda?

Az, hogy beléptél az életembe, mint egy csoda.
Az az érzés, hogy szerethetlek téged,
S miattad a fájó életemben is találok szépet.

Az utolsó kérdésed: mi az önzetlen szerelem?

Az, amikor miattad engem bántanak, de én megengedem.
Az, hogy meghalnék, hogy egy perccel is tovább élhess.
Az, hogy hagyom, hogy más kezét fogva boldogan tovább léphess.

Ebben a tanévben még egy lapszámmal jelentkezünk!

Beharangozó a várható tartalomról:

Bemutatkozik a DÖK - tervek a következő tanévre

Beszámoló a kilencedikesek AJTP kirándulásáról

Képgaléria a tanév fő eseményeiről - válogatás a képeitekből

Nagy Oszkár bejutott a 26Trix éles versenyére - tájékoztatás az eredményről

IMPRESSZUM

Grafikai szerkesztő: Siladi László 10.f
Főszerkesztő: Bumberák Éva 11.e
Szerkesztők: Palcsik Petra 12.e, Vajas Anna 11.c

Munkatársak a 2011/12-es évben: Barta Bálint 9.b, Füzi Luca Sára 10.a, Horváth Evelin 10.a, Juhász Tibor 10.a, Mészáros Mónika 10.a, Szalmás Luca 11.d, Vincze Tamás Zoltán 10.a.

A 2012/2. lapszám szerzői: Bavalics Vivien 11.e, Barta Bálint 12.e, Éles Diána 9.e, Fucsku Gábor 11.e, Kiss Edina 12.e, Szabó Lóránt 11.d, Veres Gabriella 11.e, Virga Gizella tanárnő

Újságot koordináló pedagógus: Deák-Takács Szilvia

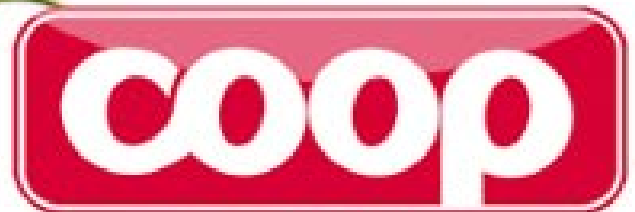
A fotók szerzőinktől illetve az iskola archívumából származnak. Köszönjük!

A 24 órás sportnap fő támogatói:

Poncsák Cukrászda

Norma
egészség- és szépségsziget

A jó szomszéd